

ΜΗΤΡΥΙΑ

Διήγημα

Συνέχεια και τέλος: Ίδε σελίδα 164.

Ἦτο ὠχρὰ καὶ ἰσχνή, μὲ τόξα μελανὰ περὶ τοὺς ἐξαισίους ὀφθαλμούς, καταβεβλημένη, ὡς νὰ τὴν ἀνήλισκεν ἀποκρυφὸς τις λύπη. Ἐκαμε νεῦμα νὰ καθήσῃ εἰς τὸν νέον ἀπεναντί της. Ἐπ' ὀλίγα λεπτὰ ἔβλεπον ἀλλήλους ἄφωνοι, μ' ἔκφρασι ἀλγεινῆς συγκινησεως. Ἐπὶ τέλους ἔλυσεν ἐκείνη τὴν σιωπὴν μὲ τὴν ἀσθενῆ καὶ διακεκομμένην φωνήν της :

« Εἶνε ἴσως ἡ τελευταία φορὰ ποῦ βλέπομεν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. . . Πρέπει νὰ σου κάμω μίαν ὁμολογίαν, ἡ ὁποία εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν θὰ ἦτο ἔνοχος, ἀλλὰ ὄχι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν στιγμήν. . . Παῦλε. . . δὲν ἤμπορεσες νὰ κρύψῃς ἀπὸ μένα τὸ αἰσθημά σου. . . εἶνε τὸ μόνο πρᾶγμα, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ κρύψῃ κανεὶς ἀπὸ γυναῖκα. . . Τὸ εἶχα ἐνοήσει. Ἄλλὰ ἂν ἐπροδόθηκες, σὺ δὲν παταῖς; ξεύρω καλὰ ὅτι ἐπάλαισες ὡς ὁ γενναιότερος καὶ ὀντιμότερος τῶν ἀνθρώπων· τὸ μαρτυρεῖ τὴν ἰσχυρίαν σου, θυσία ἡ ὁποία σώζει καὶ σὲ καὶ ἐμέ.

— Καὶ σᾶς!

— Καὶ ἐμέ, Παῦλε, καὶ ἐμέ. Ποτὲ δὲν ἔχει κανεὶς ὄσσην ἰσχνὴν θέλει νὰ ἔχῃ. . . οὔτε καμμία θελήσῃς εἶνε ἰκανὴ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν καρδίαν αἰσθήματα. . . Εἶχα μαντεύσει ἀμυδρῶς τὸν ἔρωτά σου καὶ πρὶν τοῦ γάμου μου· ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην ποῦ μου ἔστειλες τότε, ἀπέκτησα τὴν βεβαιότητα. Τὴν θυμᾶσαι ἐκείνη τὴν ἐπιστολήν; Ἄ, Παῦλε, ἦτο γενναία προσπάθεια, ἀ-

ξία εὐγενοῦς καρδίας, ἀλλὰ ματαία καὶ ἀτυχής! Ἄπὸ κάτω ἀπὸ κάθε σου λέξιν, ἐγὼ εὕρισκα κρυμμένας ἐκφράσεις τοῦ θερμοτέρου ἔρωτος. . . Μέσα ἔς τὰ τόσα ψεύματα, ἐγὼ ἐδιάβαζα μίαν ἀλήθειαν, τόσο φοβεράν! Εἶδα ὅμως ὅτι ἐπάλαισες νὰ κατανικήσῃς τὸ πάθος σου, καὶ τί νὰ σου ἔπῳ, ἐπίστευσα εἰς τὴν δύναμιν τῆς λογικῆς. . . ἐπίστευσα ὅτι τὸ καθήκον θὰ σε ἰάτρευεν ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν καὶ ὅτι θὰ ἤμπορούσαμε νὰ ζήσουμε σὰ μητέρα μὲ παιδί. . . Ἄχ, πόσον ἤμουν ἀπατημένη! Παῦλε μὴ θέλῃς νὰ πατάς τὸν ἑαυτό σου. . . Σὲ εἶδα πολλές φορὲς νὰ βασανίζεσαι ἀπὸ τύψεις, νὰ πάσχῃς, νὰ γωνίζεσαι· ἀλλ' οὔτε ἓνας παλμὸς τῆς καρδίας σου δὲν ὑπῆρξε καθαρὸς ἀπὸ τὸ ἔνοχον αἰσθημά σου! Καὶ νὰ το βλέπω, νὰ το αἰσθάνωμαι, νὰ το φοβοῦμαι, νὰ ἐλπίζω εἰς τὴν πάροδόν του, νὰ σ' ἐξετάζω ὅπως ἰατρὸς τὸν ἀσθενῆ ποῦ πάσχει μυστικὴν ἀσθένειαν, ἕως ὅτου

Η ΦΩΛΕΑ
Εἰκὼν Κωνσταντ. Φούδελ

ἐπέταξαν ἡ ἐλπίδες μου μία-μία. . . εἰς ὀλίγας σου λέξεις! . . Ἐπὶ τέλους. . . ἔγεννα καὶ ἐγὼ ἡ δυστυχιστάτη τῶν συζύγων, ὅπως σὺ ἦσουν πρὸ πολλοῦ ὁ δυστυχιστάτος τῶν υἱῶν! . . Παῦλε, θὰ σοῦ το ἔπῳ, πρέπει! σκέπτομαι πῶς μπορεῖς νὰ μετριάσῃς τὴν πικρίαν τῆς ψυχῆς σου. . . ἓνα μέρος ἀπὸ τὴ λύπη σου θὰ το ἀποθέσῃς εἰς ἐμέ. . . Ὅχι, δὲν ἔπασχες μόνον ἐσὺ! τὸ ἀνόσιον πάθος σου. . .

— Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ! Δὲν θέλω νὰ κόψω περισσό-